

Marian Keyes

PRÁZDNINY PRE RACHEL

POKRAČOVANIE BESTSELLERU
O STRELENÝCH SESTRÁCH
WALSHOVÝCH

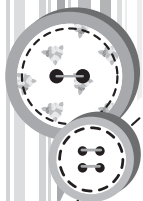

Marian Keyes

**PRÁZDNINY
PRE RACHEL**

Marian Keyes

PRÁZDNINY PRE RACHEL

slovart

Copyright © Marian Keyes 1997
Slovak edition © Vydavateľstvo SLOVART,
spol. s r. o., Bratislava 2014
Translation © Diana Ghaniová 2014

Všetky práva vyhradené. Žiadna časť tejto knihy sa nesmie reprodukovať ani šíriť v nijakej forme ani nijakými prostriedkami, či už elektronickými, alebo mechanickými, vo forme fotokópií či nahrávok, respektíve prostredníctvom súčasného alebo budúceho informačného systému a podobne bez predchádzajúceho písomného súhlasu vydavateľa.

ISBN 978-80-556-1096-2

Tonymu

1

Vraj som feťáčka. S tým sa mám akože len tak vyrovnat? Som predsa dievča zo strednej vrstvy, chodila som do kláštornej školy a drogy užívam iba príležitostne. Mimochodom, feťáčky bývajú chudšie, či nie? Áno, *brala som* drogy, ale nikto zjavne nechápe, že je to, ako keď sa v piatok večer po práci ide na pohárik. Dáte si vodku s tonikom a vypustíte paru. Ja som si dala zo dve lajny koksu a malo to rovnaký účinok. Otcovi, sestre, sestrinmu manželovi a napokon aj terapeutom v Cloisters som povedala: „Keby sa kokaín predával ako tekutina vo fľaši, sťažovali by ste sa, že ho beriem? No sťažovali? Nie, stavím sa, že nie!“

Urazilo ma tvrdenie, že som feťáčka, lebo to nebola pravda. Feťáci majú predsa dopichané ruky, mastné vlasy, stále je im zima, hrbia sa, nosia lacné tenisky, flákajú sa okolo bytoviek, a ako som už spomínala, sú chudí.

Ja nie som chudá.

Niezeby som sa nepokúšala schudnúť. Koľko času som strávila na strojoch v posilke! No nech som robila čokoľvek, napokon mali posledné slovo gény. Keby sa môj otec oženil s drobnou, útlou ženou, môj život by sa možno vyvíjal inak. Prinajmenšom by som mala tenšie stehná.

Namiesto toho som bola odsúdená na to, aby ma ľudia opisovali slovami: „Tá veľká,“ a vzápätí rýchlo dodali, „nevraším, že je tučná!“

Akoby chceli naznačiť, že keby som bola tučná, aspoň by sa s tým dalo niečo robiť.

„Nie,“ pokračovali, „vyzerá dobre, je veľká a vysoká. Chápeš – urastená.“

Často o mne hovorili, že som urastená.

To ma fakt vyťáčalo.

Môj priateľ Luke občas poznamenal, že som veľkolepá. (Keď si dal zopár pív a do tváre mi nesvietilo svetlo.) To vravel predtým, ale stavím sa, že keď bol s kamarátmi, opakoval: „Nevravím, že je tučná...“

Z toho, že som závisláčka, ma obvinili v jedno februárové ráno ešte v New Yorku.

Cítila som sa ako v skrytej komore, a nebolo to veru po prvý raz. Môj život mal tendenciu vybočovať z rovnováhy a dávno som prestala veriť, že Boh je láskavý bradatý starec s dlhými vlasmi. Bol skôr ako nejaký nebeský komik a príhodami z môjho života rozosmieval ostatných bohov.

„Dívajte sa,“ vyzýval ich so smiechom. „Rachel si myslí, že má novú prácu, a tak môže dať výpoveď v tej starej. Pritom vôbec netuší, že nová firma každú chvíľu zbankrotuje!“

Určite ho odmenili hurónskym rehotom.

„A teraz sledujte toto,“ chichotal sa. „Rachel sa má stretnúť s novým priateľom. Vidíte, ako sa jej zachytil podpätko v mriežke na kanáli? Vidíte, ako sa odtrhol? Netuší, že v tom máme prsty. Vidíte to? Celý zvyšok cesty bude krívať.“ Bohovia sa od smiechu váľali po zemi.

„A teraz príde to najlepšie,“ uškrňal sa ten komik. „Chlap, s ktorým sa mala stretnúť, sa vôbec neukáže! Zavolať ju na rande, aby vyhral stávkou. Sledujte, ako sa Rachel zahanbene mrví na stoličke v štýlovom bare a aké súcitné pohľady na ňu vrhajú ostatné ženy. Vidíte, ako jej čašník podáva obrovský účet za jeden pohár vína a ako Rachel zisťuje, že si *kabelku zabudla doma*.“

Prepukol neovládateľný chechot.

Udalosti, ktoré viedli k tomu, že ma niekto označil za fetišáčku, mali rovnaký nádych nebeskej frašky ako zvyšok môjho života. Stalo sa toto: raz večer som užila priveľa povzbudzujúcich látok a nemohla som zaspať. (Nechcela som si dať veľa, jednoducho som podcenila kvalitu koksu.) Vedela som, že ráno musím vstávať do práce, a tak som si dala zopár tabletiiek na spanie. Keď ani po desiatich minútach nezabrali, dala som si ich ešte troška. V hlave mi stále hučalo. Uvedomovala som si, že sa potrebujem vyspať, lebo v robote musím byť čulá, a tak som si v zúfalstve dala ďalšie.

Nakoniec som sladko zaspala hlbokým spánkom. Takým hlbokým, že keď mi ráno zazvonil budík, neprebrala som sa.

Spolubývajúca Brigit mi zaklopala na dvere, vošla dnu, zakričala na mňa, potriasla mnou, a napokon, keď už nevedela, čo robiť, jednu mi strelila. (Určite to nebolo preto, že nevedela, čo robiť. Musela vedieť, že zaucho ma nezobudí, no na druhej strane, v pondelok ráno nie je nikto génus.)

Brigit však natrafila na kúsok papiera, na ktorý som písala, skôr ako som zaspala. Boli to celkom bežné hlúpe sentimentálne veršičky, aké som často písala pod vplyvom drog. Vtedy mi tie slová pripadali hlbokomyseľné, mala som pocit, že som objavila tajomstvo univerza, no keď som si ich ráno prečítala – teda to, čo sa dalo prečítať –, červenala som sa od hanby.

Konkrétne táto báseň vyzerala asi takto: „Bla, bla, život...“ niečo nezrozumiteľné, „miska čerešní“, „bla, bla, mne sa ujdú iba kôstky...“ Potom – matne som si spomínala, ako som to písala – mi napadol super názov básne o zlodějke, ktorá zistila, že má svedomie. Mala sa volať *Už nevládzem*.

Brigit, v poslednom čase dosť čudná a upätá, to však nebrala ako hlúpe veršičky. Keď na vankúši zbadala prázdnu fľaštičku od liekov na spanie, zľakla si, že je to list na rozlúčku. Ani som sa nenazdala – a myslím to doslova, lebo som ešte vždy spala alebo som bola v bezvedomí podľa toho, ktorej verzii uveríte –, zavolala sanitku a tá ma odviezla do nemocnice, kde mi vypláchli žalúdok. Dosť nepríjemná záležitosť, ale tým sa to ani zďaleka neskončilo. Brigit sa zrejme zmenila na jednu z tých newyorských fašistiek, čo hlásajú zdržanlivosť, a keď si umyjete vlasy pivovým šampónom viac ako dva razy za týždeň, vyhlásia, že máte problém s chľastom a mali by ste postupovať podľa dvanásťbodového programu anonymných alkoholikov. Zavolala mojím rodičom do Dublinu a povedala im, že mám vážny problém s drogami a práve som sa pokúsila o samovraždu. Skôr ako som stihla zasiahnuť a vysvetliť, že ide len o trápne nedorozumenie, rodičia zatelefonovali mojej príkladnej staršej sestre Margaret, tá nasadla na prvé lietadlo z Chicaga a prišla za mnou aj so svojím príkladne otravným manželom Paulom.

Margaret bola iba o rok staršia ako ja, ale vždy som mala pocit, že je medzi nami aspoň štyridsaťročný vekový rozdiel. Trvala na tom, že sa musíme vrátiť do Írska. Chvíľu vraj pobudnem v rodinnom kruhu a potom odídem do nejakej liečebne v štýle Betty Ford Center, kde ma „raz a navždy dajú dokopy“, ako sa do telefónu vyjadril otec.

Samozrejme, nemala som v úmysle niekam odchádzať, no vtedy som už bola dosť vydesená – nielen rečami o návrate do Írska a pobyte na klinike, ale najmä otcovým telefonátom. *Zavolať mi otec.* To sa mi nestalo za celých dvadsaťsedem rokov života. Padlo mu ťažko pozdraviť ma, keď som volala domov a on náhodou zdvihol slúchadlo. Väčšinou sa zmohol iba na: „Ktorá z vás je to? Rachel? Počkaj, zavolám mamu.“ Potom sa ozýval už len buchot a škrobot, keď položil slúchadlo a utekal po ňu.

Ak mama nebola doma, bol na smrť vystrašený. „Mama tu nie je,“ povedal zakaždým takým vydeseným hlasom, akoby hovoril: Prosím, prosím, nenúť ma zhovárať sa s tebou.

Niežeby ma nemal rád alebo bol chladný či uzavretý.

Naopak, bol veľmi láskavý.

To som chtiac-nechtiac pripustila ako dvadsaťsedemročná po ôsmich rokoch strávených mimo domu. Už to nebol ten zlý škrtič peňazí na nové džínsy, ktorého sme so sestrami ako tínedžerky zo srdca nenávideli. No hoci bol otec dobrák, nebol veľmi výrečný, teda ak nebola reč o golfe. A keďže mi zavolať sám od seba, znamenalo to, že som to vážne pokašľala.

Plná obáv som sa pokúšala chytiť slamky.

„Nič sa nedeje,“ presviedčala som ho. „Je to iba nedorozumenie, v skutočnosti sa mám fajn.“

Nechcel o tom ani počuť. „Vrátiš sa domov!“ vyhlásil.

O tom som zasa nechcela ani počuť ja. „Maj rozum, oco. Buď... buď realista. Nemôžem len tak odísť.“

„Prečo nemôžeš odísť?“ opýtal sa.

„Napríklad kvôli práci,“ odvetila som. „Nemôžem odísť z roboty.“

„Už som sa s nimi zhováral a súhlasia, že by si sa mala vrátiť domov.“

Zrazu som civela do priepasti.

„Čo si urobil?“ Od strachu som ledva vládala prehovoriť. Čo o mne povedali otcovi?

„Zhováral som sa s niekým v tvojej práci,“ zopakoval otec rovnakým tónom.

„Čože?“ preglgla som. „S kým?“

„S nejakým chlapíkom, myslím, že sa volá Erik,“ odvetil otec. „Vraj je tvoj šéf.“

„Bože,“ hlesla som.

Okej, mám dvadsaťsedem a malo by mi byť jedno, či sa otec dozvie, že občas prídem do práce neskoro, ale nebolo mi to jedno. Cítila som sa ako pred dvadsiatimi rokmi, keď ho aj s mamou zavolali do školy, lebo som si dlhšie nerobila úlohy.

„To je strašné,“ vzdychla som. „Prečo si volal do práce? Hanbím sa ako pes! Čo si pomyslia? Určite ma vyhodia!“

„Mám dojem, že sa to aj tak chystali urobiť, Rachel,“ oznámil mi otec spoza Atlantiku.

Pretvarovať sa nemalo zmysel. Otec už všetko vedel. Erik mu toho o mne určite navykladal až-až.

„Neverím ti,“ nedala som sa. „Vravíš to iba preto, aby som sa vrátila domov.“

„Nie,“ odvetil otec. „Poviem ti, čo presne povedal Erik...“

Ani nápad! Nechcela som na to myslieť, nieto ešte o tom počúvať.

„Kým si im nezavolaš, v práci sa mi darilo,“ klamala som. „Robíš mi iba samé problémy. Zavolám Erikovi a poviem mu, že si blázon, ktorý utiekol z liečebne, a že ti nemá veriť ani slovo.“

„Rachel,“ vzdychol si otec. „Erikovi som nepovedal takmer nič, v podstate rozprával iba on. Očividne bol rád, že ťa môže prepustiť.“

„Prepustiť?“ zopakovala som nečujne. „Vyhodiť? Chceš naznačiť, že som bez práce?“

„Presne,“ odvetil vecne.

„Super,“ bolo mi do plaču. „Ďakujem, že si mi zničil život.“

Zavládlo ticho. Usilovala som sa zmieriť s faktom, že zasa nemám robotu. Žeby si Boh komik púšťal staré kazety?

„Okej, a čo môj byt?“ ozvala som sa nakoniec. „Keď mi už kazíš všetko...“

„Margaret to s Brigit vyrieši,“ povedal otec.

„Vyrieši?“ Čakala som, že ho tou otázkou zaskočím. Ohromilo ma, že sa postaral aj o to. Správali sa, akoby so mnou naozaj niečo nebolo, ako má byť.

„Zaplatí Brigit nájomné na niekoľko mesiacov vopred, aby si za ten čas mohla nájsť inú spolubývajúcu.“

„Inú spolubývajúcu?“ skríkla som. „Toto je môj domov.“

„Mal som dojem, že s Brigit ktovieako nevychádzate,“ povedal fakt čudným tónom.

Mal pravdu. Vychádzali sme spolu oveľa horšie, najmä odkedy zavolala mojim rodičom, ktorí sa začali do všetkého miešať. Bola som na ňu napálená a ona bola ktovieprečo napálená na mňa. Brigit však bola moja najlepšia kamoška. Bývali sme spolu už dlho. Neprichádzalo do úvahy, aby sa k nej nastahoval niekto iný.

„Tak ty si mal dojem!“ poznamenala som sucho.

Neodpovedal.

„Ty si mal dojem!“ zdôraznila som uslzene.

Bránila som sa menej vášnivo ako zvyčajne. Popravde, výlet do nemocnice ma neobral len o obsah žalúdka. Bola som roztrasená a nechcelo sa mi dohadovať s otcom, čo sa na mňa vôbec nepodobalo. Nesúhlasit s ním bolo pre mňa rovnako principiálne ako nespávať s fúzatými mužmi.

„Nič ti nebráni vrátiť sa domov a dať sa dokopy,“ vyhlásil otec.

„Mám mačku,“ klamala som.

„Zoženieš si inú.“

„Mám priateľa,“ namietla som.

„Aj toho si zoženieš,“ odvetil.

To sa mu ľahko hovorí.

„Daj mi k telefónu Margaret. Uvidíme sa zajtra,“ zakončil.

A to bolo všetko. Ešteže som si dala zopár tabletiiek vália. Inak by som bola určite príliš rozrušená.

Margaret sedela vedľa mňa. Keď som sa nad tým zamyslela, vlastne tam bola po celý čas.

Keď napokon zložila, rozhodla som sa zastaviť to šialenstvo. Bolo načas vziať opraty do vlastných rúk. Celý ten roz-

ruch sa mi nezdal smiešny, vtipný ani úsmevný, ale nepríjemný, a najmä zbytočný.

„Margaret,“ oslovila som rázne sestru, „nič mi nie je. Mrzí ma, že si sem zbytočne cestovala, ale odíď, prosím, a vezmi so sebou aj manžela. Je to iba jedno obrovské nedorozumenie.“

„Podľa mňa nie,“ namietla. „Brigit vraví...“

„Kašli na to, čo vraví Brigit,“ skočila som jej do reči. „Skôr sa bojím ja o ňu. Je nejaká čudná. Kedysi s ňou bola zábava.“

Margaret sa zatvárala pochybovačne. „Mám pocit, že berieš neúnosne veľa drog.“

„Len sa ti zdá, že je ich neúnosne veľa,“ vysvetľovala som jej jemne. „Tebe by sa zdalo priveľké akékoľvek množstvo, lebo si beznádejná ritolezka.“

Bola to pravda. Mám štyri sestry – dve staršie a dve mladšie. Margaret sa jediná vydarila. Mama si nás občas premerala a smutno prehodila: „Nuž, jedna z piatich, to nie je najhoršie.“

„Aká ritolezka?“ ohradila sa Margaret. „Som iba normálna.“

„Rachel,“ zahriakol ma Paul, akoby ju chcel brániť. „Nie je ritolezka. Len preto, lebo nie je fetiščka, čo si nevie nájsť robotu ani ju neopustil manžel... na rozdiel od iných,“ dodal zamračene.

Zbadala som chybičku v jeho tvrdení.

„Mňa nijaký manžel neopustil,“ namietla som.

„Lebo nijakého nemáš,“ odvetil Paul.

Paul zrejme narážal na moju najstaršiu sestru Claire, ktorú manžel opustil v deň, keď porodila prvé dieťa.

„Okrem toho mám prácu,“ pripomenula som mu.

„Už nemáš,“ zaškeril sa.

Neznášala som ho.

A on neznášal mňa. Nebrala som to osobne. Neznášal celú moju rodinu. Bolo preňho ťažké rozhodnúť sa, ktorú z Margaretiných sestier nenávidí najväčšmi. Dobré mu tak, veď medzi nami vládol ostrý boj o postavenie čiernej ovce v rodine. Claire mala tridsaťjeden a opustil ju manžel, ja som mala dvadsaťsedem a údajne som bola závislá od drog. Dvadsaťštyriročná Anna ešte nikdy nemala normálne zamestnanie a občas predá-

vala hašiš, aby mala z čoho žiť, a o dvadsaťročnej Helen sa radšej ani nevyjadrujem.

Všetky sme neznášali Paula rovnako ako on nás.

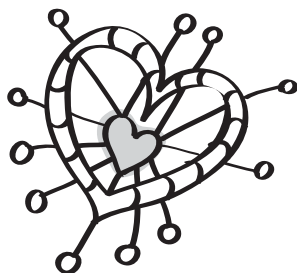
Dokonca aj mama, hoci to nechcela priznať. S obľubou predstierala, že má rada všetkých, v nádeji, že sa raz predbehne v rade do neba.

Paul bol nafúkaný mudrlant. Nosieval rovnaké pulóvriky ako otec a prvý dom si tuším kúpil v trinástich za uspokojené peniaze z prvého svätého prijímania.

„Mala by si zavolať otcovi,“ povedala som Margaret. „Nikam nejdem.“

„Nemáš budúcnosť,“ dodal zlomyseľne Paul.

2

Letuška sa pokúsila pretlačiť popri mne a Paulovi. „Mohli by ste si sadnúť, prosím? Stojíte v uličke.“

Ani jeden z nás sa ani nepohol. Poslušná Margaret už sedela na svojom mieste pri okne.

„Čo sa deje?“ letuška sa zadívala na naše letenky a potom na čísla sedadiel.

„Toto sú vaše miesta,“ povedala.

V tom spočíval celý problém. Podľa čísla na letenke som mala sedieť pri Paulovi. Znechucovala ma predstava, že pri ňom strávim celú cestu do Dublinu. Celých sedem hodín si neuvoľním pravé stehno.

„Prepáčte,“ ozvala som sa. „Nechcem sedieť vedľa neho.“ Ukázala som na Paula.

„Ani ja vedľa nej,“ dodal.

„A čo vy?“ opýtala sa letuška Margaret. „Máte nejaké námietky voči tomu, pri kom budete sedieť?“

„Nie.“

„Fajn,“ pokračovala trpezlivo letuška. „Čo keby ste si sadli k oknu?“ obrátila sa na Paula. „Vy sa na chvíľu postavte,“ prikázala Margaret. „Sadnete si do stredu. A napokon si sadnete vy,“ prihovorila sa mne.

„Fajn,“ súhlasili sme krotko.

Muž na sedadle pred nami vykrútil krk, aby si nás mohol lepšie obzrieť.

Chvíľu na nás zmätene civel.

„Prepáčte,“ ozval sa napokon, „smiem vedieť, koľko máte rokov?“

Áno, súhlasila som, že sa vrátim do Írska.

Hoci som to nemala v úmysle, niektoré veci ma prinútili zmeniť názor. Po prvé, navštívil ma môj vysoký tmavovlasý krásavec Luke. Potešila som sa, že ho vidím.

„Nemal by si byť v práci?“ opýtala som sa a hrdo ho predstavila Margaret a Paulovi.

Luke si s nimi zdvorilo podal ruky, ale v tvári mal napätie. Chcela som ho rozosmiať, a tak som sa pustila do opisu svojho incidentu zo včera. Ktovieprečo sa mu nezdal smiešny. Iba ma chytil za rameno a zamrmľal: „Rád by som sa s tebou pozhováral osamote.“

Začudovaná som nechala Margaret a Paula v obývačke a odvieďla Luka do spálne. Z jeho pochmúrnej tváre mi bolo jasné, že sa na mňa nevrhne so slovami: „Rýchlo, treba ťa vy-zliecť z tých vlhkých šiat.“

Aj tak som však nebola pripravená na to, čo nasledovalo. Dal mi najavo, že moja návšteva nemocnice ho vôbec nepobavila. Naopak, očividne bol znechutený.

„Kedy si prišiel o zmysel pre humor?“ opýtala som sa zmätene. „Si hrozný, celkom ako Brigit.“

„Na to ani nebudem reagovať,“ zasyčal.

Keď mi vzápätí oznámil, že so mnou končí, bola som zdrvená. Oblieval ma chlad. On sa rozišiel so mnou?

„Ale prečo?“ opýtala som sa. Každá čiastočka môjho tela kričala NIE! „Zoznámil si sa s niekým iným?“

„Nebud' hlúpa!“ odsekol.

„Tak potom prečo?“

„Lebo nie si taká, za akú som ťa považoval,“ odpovedal.

Tým mi vôbec nepomohol.

Potom ma odporne dourážal a tváril sa, že je to vlastne moja vina. Vraj nemá na výber, musí sa so mnou rozísť.

„To teda nie.“ Nemienila som mu dovoliť, aby so mnou manipuloval. „Ak chceš, pokojne sa so mnou rozíď, ale neobviňuj z toho mňa.“

„Kristepane!“ skríkol nazlostene. „S tebou sa vážne nedá rozprávať.“ Obrátil sa na odchod.

Nechod.

Zastal iba na chvíľu, aby ma mohol zasypať ďalšími hnusnými urážkami, a potom za sebou zatresol dvere. Bola som hotová. Nebolo to prvý raz, čo sa so mnou niekto zjavne bezdôvodne rozišiel, ale od Luka Costella som to nečakala. Chodili sme spolu viac ako šesť mesiacov. Začínala som si myslieť, že máme vážny vzťah.

Pokúsila som sa nedať najavo, aká som z toho šokovaná a ako ma to mrzí. Pred Margaret a Paulom som musela predstierať, že sa nič nedeje, no zožieral ma žiaľ. A potom Margaret vyhlásila: „Musíš sa vrátiť domov, Rachel. Otec už zaplatil zálohu v Cloisters.“ Mala som pocit, že som zachránená.

Cloisters! Cloisters bola známa klinika.

Do prerobeného kláštora vo Wicklowe ustavične prúdili stovky rockových hviezd (ktoré zároveň bezpochyby využívali, že v Írsku budú platiť nižšie dane). Zostali tam pár mesiacov, a ani ste sa nenazdali, prestali ničiť hotelové izby, parkovať autá v bazénoch, vydali nový album, boli v každej talkshow, rozprávali ticho a vážne, dali sa ostriať a učesať a kritici vyzdvihovali kvalitu a nový rozmer ich diela.

Neprekážalo by mi, keby som šla do Cloisters. Nebola by to nijaká hanba, a ktovie, s kým by som sa zoznámila.

Rozchod s Lukom ma donútil zamyslieť sa nad svojím životom.

Možno by nebolo najhoršie na nejaký čas vypadnúť z New Yorku, povedala som si. Najmä ak mi každý zakazuje žiť, ako sa mi páči. Nemusím odísť navždy, iba na pár mesiacov, kým mi nebude lepšie.

O čo prídem, keď ma tu nedrží práca ani priateľ? Jedno bolo prísť o prácu – mohla by som si nájsť inú. Ale prísť o frajera...

„Čo ty na to, Rachel?“ opýtala sa ustarostene Margaret. „Čo si o tom myslíš?“

Samozrejme, najprv som sa musela tváriť, že je mi to proti srsti. Nemohla som priznať, že môj život nemá cenu, takže ho môžem opustiť, a ani sa neobzrieť. Predstierala som, že sa vzpieram, ale bola to iba póza.

„Ako by sa ti páčilo, keby som vpochodovala do tvojho života a vyhlásila: ‚No tak, Mags, rozlúč sa s Paulom, priateľmi, bytom, prácou a celým životom. Pôjdeš do blázinca vzdialeného päťtisíc kilometrov, hoci si úplne v poriadku.‘ Ako by sa ti to páčilo?“ nástojila som.

Margaret sa skoro rozplakala. „Mrzí ma to, Rachel, ale nie je to bláziniec a...“

Nevydržala som to dlho, lebo nerada ubližujem Margaret. Hoci je čudná, šetrí si peniaze a mala sex až po svadbe, mám ju veľmi rada. Skôr než som sa dostala k slovám: ‚Ako mi to môžeš s čistým svedomím urobiť, Margaret? Ako budeš v noci spávať?‘ v podstate som sa už vzdala.

Keď som napokon súhlasila, že pôjdem, Brigit, Margaret a Paul si vymenili pohľady plné úľavy. Podráždilo ma, že sa správajú, akoby som bola neschopná hlupaňa.

Keď som sa nad tým zamyslela, nápad odísť na liečenie sa mi zdal dobrý. Vlastne výborný.

Celú večnosť som nebola na prázdninách. Odpočinok, pokoj a ticho mi prospejú. Môžem sa niekam utiahnuť a vylízať si rany, čo mi spôsobil Luke.

V hlave mi zneli slová básne *Advent* od Patricka Kavanagha: *Privela, drahá, sme už ochutnali z bytia, cez priširokú škáru zázrak nezavíta.*

O Cloisters som veľa čítala a zdalo sa, že je tam skvelo. Predstavovala som si, že kopu času strávim zakrútená do veľkého uteráka. Predstavovala som si saunu, masáž, zábaly z morských rias a podobne. Budem jesť veľa ovocia, sľubovala som si. Ovocie a zeleninu. A budem piť čo najviac vody, najmenej osem pohárov denne, aby som sa prečistila.

Mesiac bez alkoholu a drog mi celkom dobre padne.

Celý mesiac, zháčila som sa. Zrazu ma pochytil strach, no vzápätí ma upokojilo válium. Okrem toho určite pijú k večeri víno a ľuďom, ako som ja, ktorí nemajú vážne problémy, azda dovoľia zájsť do miestnej krčmy.

Budem bývať v jednoduchej upravenej mníšskej cele. Bridlicová dlážka, biele steny, úzka drevená posteľ, vzdialený spev

gregoriánskeho chóru, vznášajúci sa vo večernom vzduchu. Pochopiteľne, bude tam aj posilňovňa. Každý vie, že cvičenie je najlepší liek pre alkoholikov a tak. Keď odtiaľ vyjdem, budem mať brucho ako doska. Dvesto brušákov denne. Bude super mať čas iba pre seba. Do New Yorku sa vrátim očarujúca a Luke ma bude prosiť na kolenách, aby som sa k nemu vrátila.

Určite budeme mať aj nejakú terapiu. *Ozajstnú terapiu*, nie procedúry proti celulitíde. Takú, pri ktorej si ľahneme na pohovku a budeme sa rozprávať o svojom otcovi. Na takej sa v pohode zúčastním. Pravdaže, nebudem nič hovoriť, ale bude zaujímavé sledovať ozajstných drogovovo závislých ľudí – vychudnuté trosky so splasnutými vlasmi –, ako sa napchávajú ani päťročné deti. Vyjdem odtiaľ očistená, oddýchnutá, zdravá, znovuzrodená. Všetkých, čo sa na mňa teraz hnevajú, to prejde. Staré ja zmizne a nové bude ochotné začať od začiatku.

„Bude mať... ehm... absták?“ Margaret ustráchané pozrela na Brigit. Pripravovali sme sa na zasneženú cestu na Kennedyho letisko.

„Nebud' smiešna,“ zasmiala som sa. „Poriadne to preháňaš. Kriste – vraj absták. Ten majú iba tí, čo berú herák.“

„A ty ho neberieš?“ opýtala sa Margaret.

Podráždene som prevrátila oči.

„Odkiaľ to mám vedieť?“ vyhlákla.

„Musím ísť na záchod,“ vyhlásila som.

„Pôjdem s tebou,“ ponúkla sa Margaret.

„Nie, nepôjdeš,“ rozbehla som sa.

Bola som tam tesne pred ňou a zatresla som jej dvere pred nosom.

„Zmizni!“ zavrčala som spoza nich. „Inak si začnem pichať, len aby som ťa našťovala.“

Keď sa lietadlo vznieslo do vzduchu, uvoľnila som sa na sedadle. Napočudovanie ma zaplavila obrovská úľava. Mala som zvláštny pocit, že letím do bezpečia. Zrazu som bola veľmi rada, že odchádzam z New Yorku. Život v poslednom čase nebol najľahší. Mala som primálo priestoru.